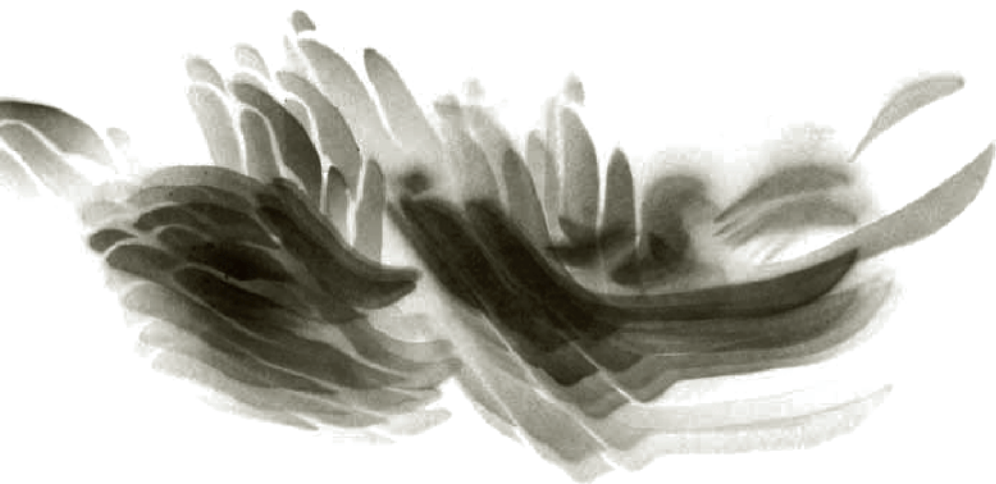

PETR HRUŠKA

DARMATA

HOST EDICE ReX sv. 12

POŘÁDNÉHO TUŇÁKA

Janu Balabánovi

/7

Pořádného tuňáka
aby s námi otřásl
to nehasnoucí stříbro ryby
plesknuté do listů novin
mrtvých novin na ryby
Pořádného tuňáka
který by stačil na nějaký čas
aby nás zase jednou
záblo v zápěstích
nad těžkým stříbrem světa
pronést ho kolem
strmých zad
bankovních domů
a společně pak doma rozbalit noviny
předvolební držky potřísněné rybinou
vyhlížejí ještě vychcaněji
veliké tělo na mělčině novin
na mělčině stolu
Pořádného tuňáka
až se rozčeří
seprané volány domácího ticha
až si najednou vzpomeneme
co všechno jsme tady sakra
chtěli

A viděl jsem,
jak vyzábělý
je ten dopis do léčebny,
přestože obsahoval všechny důvody,
pro které má smysl vrátit se zpátky,
sem,
do světa důvodů.

Včera na nataženou ruku
dospívajícího chlapce
navlékli koženou rukavici s dravcem,
žíhaným a němým.
Oba najednou
pocítili
živou váhu.

První sníh všechno zvýraznil.

Svobodu křovin.

Čtvereční metry jednopokojových bytů.

Tenkost dětí

z rozdělených rodin.

Sýkora vletěla do mého strachu z toho,

že kdybych teď umřel,

bylo poslední moje slovo

lůj.

Chlapče!
Viděl jsi mě,
jak si nesu plnou láhev.
Díval ses mi pozorně
na prsty.
Poslouchal jsi,
jak volové kácejí ořešáky v ulici
jeden za druhým,
aby město vypadalo nově.
Včera ti na internetu někdo nabízel
další život.
Mačkal a hladil jsi
svoji čepici,
když se mě tvá matka ptala,
jestli mi něco říká láska.

Máš její oči a moje prsty.
Jsi připraven,
chlapče.

Ještě počkej,
teď kouř z ranní kantýny
stoupá do zmateného pruhu slunce
a mění se
v oranžový kouř.

— — —

Dneska u řeky
řval jsi něco na mě
přes kalné peřeje
a nebylo ti rozumět,
znělo to jako

Darmata!
Ochcaná darmata!

Řeka byla strašně dlouhá,
řval jsi na mě,
chlapče,
mával nahnílou větví
a oči jsi měl doširoka otevřené.
Jako úvěr.

— — —

Nachystal jsem
rajčatový salát na balkóně
v tomhle poddolovaném městě.
Budeš si to pamatovat?
Vzporná kusová červeň
ve skle misek
na kraji betonové římsy
v srpnu.
Zkrátka slavnost.

Lhal jsem ti po celý čas,
chlapče,
že se netahám s marností.
Že usínám chvíli po tobě
a nepekeltuju po samotách
s varletem holé žárovky u stropu.
Lhal jsem ti,
že chlístance po stěnách
jsou dobré mapy,
že jsem četl smlouvu se světem
a že je psána srozumitelným písmem,
podobným matčinu rukopisu.
Lhal jsem.
Jen rajčata na betonu
jsou pravda.

Sundej tu botu.

Poslední dětské číslo.

Na lepidlu návod

výsměšně malým písmem,

budeš ho muset přečíst ty.

Sklonění

nad zasviněnou mokrou botou.

Zdrsíme povrch pryže,

necháme v prasklině pracovat chemický proces.

Uvědom si,

že i naše těla jsou z kyslíku a uhlíku

pradávných hvězd.

Dalekých, osamocených hvězd.

Mluvíš o mamince.

Tak polož prst na smyčku,

slepenou podrážku stáhneme tkanicemi.

Svištící noc,

bláznivě svázaná bota.

Poslední dětské číslo.

Matka se dívá,
jak syn zase napodobuje retrívra.
On má sedmadvacet,
ona pětáctyřicet,
oba na světě až po uši.
Zkusili ledacos,
většinou přes inzeráty a přes doktory.
Oba patrně věřící.
Oba pravidelně v tom nonstopu,
skuteční jako hák
krásky.
Syn zapřený o stůl,
matka nehybně naslouchající,
kam až tu doléhá
štěkot retrívra.